

Arrest

nr. 208 767 van 4 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 september 2015 en dient op 17 september 2015 een asielaanvraag in.

Op 11 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 12 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Khazani, volgens u een 'bazaar' of 'regio' nabij de stad Kunduz. U bent 27 jaar oud, een 'Dari-spreker' van etnische origine en een soennitisch moslim. U ging nooit naar school en kan niet lezen noch schrijven. Sinds uw kindertijd hielp u uw vader in zijn winkel die eveneens in uw dorp gelegen was. In 2009 overleed uw vader bij een auto-ongeval. Sindsdien werkte u alleen verder in zijn winkel. Zo'n vier jaar en half na de dood van uw vader stierf uw jongere zus aan kanker. Drie jaar later overleed eveneens uw moeder aan hoge bloeddruk en bleef u helemaal alleen achter. U was alles beu en wilde niet meer werken. Vervolgens trok u bij uw tante langs vaderszijde in, wiens huis zich in dezelfde compound als die van uw familie bevond.

Drie maanden voor u Afghanistan verliet kreeg u problemen met de Taliban. Op een avond, rond kwart over tien, hoorde u dat de ramen van uw winkel gebroken werden. U stond op, rende naar uw winkel en zag twee personen wegvlugten op motorfietsen. Op een andere dag kwamen drie buitenlanders, samen met hun tolk, naar uw winkel en vroegen ze om een wegbeschrijving. U stuurde hen naar de verkeerspolitie en de Taliban ontdekte dat u buitenlanders had geholpen. Ook kwam de Taliban drie of vier keer naar het huis van uw tante. Ze vroegen naar u en wilden dat u zich bij hen aansloot en voor hen werkte. U slaagde er echter telkens in om van het huis weg te lopen. Op nog een andere dag hoorde u dat de oom van de Malik van uw dorp overleden was. U besloot om te gaan helpen op zijn begrafenis, waar de Taliban eveneens niet blij om was. Diezelfde avond vielen ze uw winkel aan en kon u aan hen ontsnappen. De volgende dag verkocht u uw winkel en verliet u het land.

In de zevende of de achtste maand van 2015 begon u aan uw reis uit Afghanistan. Omdat er geen smokkelaar was in Kunduz trok u eerst op eigen houtje met de bus naar Kaboel. In het Kampani-gebied van de stad vond u vervolgens een smokkelaar die u tot Turkije kon brengen. Via Nimroz en Iran bereikte u Turkije zo'n vijftien dagen later. Nadien reisde u nog verder via Griekenland, Italië en Frankrijk. Op 16 september 2015 kwam u aan in België. De volgende dag wendde u zich tot de Belgische asielautoriteiten en verklaarde u zichzelf vluchteling.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u beweerde feit dat u heel uw leven en tot vóór uw vertrek uit Afghanistan in de regio Khazani (provincie Kunduz) zou geleefd hebben (CGVS p. 5).

Zo is eerst en vooral uw omschrijving van Khazani merkwaardig. U stelt namelijk, althans in eerste instantie, dat dit een “bazaar of regio” is in de stad Kunduz, en dat het ook deel uitmaakt van de stad zelf (CGVS p. 5). Wat later noemt u het dan weer “een kleine stad in de stad Kunduz” (CGVS p. 10), hoewel diverse bronnen er duidelijk op wijzen dat Khazani een dorp of buurt is aan de rand van Kunduzstad, gelegen op toch enkele kilometers van het centrum (zie documenten 1, 2, 3 en 5 in map landeninformatie). Wanneer u wat later tijdens het gehoor gevraagd wordt hoe ver Khazani dan ongeveer van Kunduzstad is gelegen, is uw antwoord eveneens opmerkelijk. U verklaart namelijk, min of meer correct, dat het op zo’n 25 minuten fietsafstand ligt, maar kan de weg van Khazani naar Kunduzstad vervolgens allesbehalve omschrijven. U blijft immers opvallend vaag en stelt dat er “bomen” zijn onderweg naar de stad, net zoals “mensen”, “winkel”, en “auto’s”. Gevraagd om wat concreter te zijn en bijvoorbeeld de namen te noemen van de plaatsen die u passeerde, reageert u vervolgens verrassend genoeg dat deze plaatsen wel namen hebben maar dat u ze niet kent (CGVS p. 12). Nochtans beweert u meer dan twintig jaar in deze regio geleefd te hebben (CGVS p. 5) en verklaart u zelfs dat u elke week van Khazani naar Kunduzstad ging met de fiets om de voorraad voor uw winkel in te slaan (CGVS p. 13). Dat u na al die jaren en al deze trajecten naar Kunduzstad geen enkele naam kan noemen van plaatsen die u onderweg tegenkwam, is dan ook uitermate bevreemdend en stelt uw herkomst uit deze regio zwaar in vraag. Geconfronteerd met deze bevinding, kan u alleen maar zeggen dat u “niet op de namen lette” en er ook niet om gaf (CGVS p. 12), hetgeen echter een weinig aannemelijke en geheel niet overtuigende verklaring is. Bovendien had u een winkel, wat betekent dat u heel wat sociale contacten had met andere dorpelingen of mensen uit de regio. Gevraagd welke namen u dan van hen hoorde wanneer zij uw winkel bezochten, luidt uw antwoord, volledig naast de kwestie overigens, dat het een dorpswinkel was voor de mensen van het dorp en dat u niet veel naar andere winkels ging (CGVS p. 12). Het feit dat u niet eens op doorleefde wijze kan vertellen over de mensen die uw winkel bezochten en van welke dorpen of buurten zij bijvoorbeeld afkomstig waren, ondermijnt bovendien niet alleen uw herkomst uit Khazani, maar doet zelfs twijfels rijzen over uw beweerde job van winkelier. Dit laatste wordt overigens nog bevestigd door uw verklaringen aangaande uw werk in de winkel van uw vader. Gevraagd hoe lang u in de winkel van uw vader werkte, gaf u immers aan dat dit zo’n twee en een half jaar was (CGVS p. 7). Nochtans verklaarde u eerder dat u sinds uw achttiende of vroeger zelfs al uw vader assisteerde (CGVS p. 6), en verliet u Afghanistan volgens de door u opgegeven geboortedatum toen u ongeveer 25 jaar oud was (zie verklaring DVZ p. 4, 10). Geconfronteerd hiermee en gevraagd wat u dan gedurende deze andere jaren heeft gedaan, verklaart u dat u van in uw kindertijd tot aan uw vertrek enkel in de winkel van uw vader gewerkt heeft (CGVS p. 7), waardoor het een bedenkelijk mysterie blijft waarom u eerder nog stelde dat u dit werk slechts “twee en een half jaar” zou gedaan hebben.

Ook uw kennis over de stad Kunduz, het belangrijkste stadscentrum nabij Khazani waar u zelf - zoals eerder reeds aangehaald - wekelijks naartoe ging, doet de wenkbrauwen fronsen. Wanneer u gevraagd wordt naar de bekendste plaatsen in de stad, antwoordt u immers, opnieuw op zeer ontwijkende wijze, “dat elke plaats binnen Kunduz bekend is” (CGVS p. 12). Vervolgens stelt u zelf wel eens Mal Bazaar of de veemarkt bezocht te hebben, maar kan u opnieuw opvallend genoeg niet antwoorden op de vraag waar deze bazaar dan juist gelegen is. Zo verklaart u onder meer dat “alles” gelegen is in de buurt van Mal Bazaar en refereert u nadien op een wel erg onduidelijke wijze naar een hotel, twee banken, “hekken” en “winkels”, maar valt het op dat u geen enkele buurt- noch straatnaam kan geven. Zelfs wanneer er niet meer op uw eigen spontaniteit gerekend wordt en u met namen van enkele zeer bekende plaatsen in Kunduz geconfronteerd wordt, slaagt u er niet in om overtuigende verklaringen af te leggen. Van Balar Hisar beweert u gehoord te hebben en weet u wel dat het in Kunduz gelegen is, maar kan u niet meer zeggen dan dat “mensen er gingen om te picknicken” (CGVS p. 14). U weet dus klaarblijkelijk niet dat dit een eeuwenoud fort is waar vroeger reeds heel wat conflicten uitgevochten werden en tegenwoordig ook diverse milities en het Afghaanse leger gestationeerd zijn (zie document 6 en 7 in map landeninformatie), hetgeen uw herkomst uit de regio van Kunduzstad opnieuw ernstig in vraag stelt. Spinzar kent u dan weer enkel als een plaats waar mensen gingen voetballen (CGVS p. 14), want er bestaat inderdaad een Spinzar Park in Kunduzstad, maar het feit dat dit park haar naam te danken heeft aan een oude katoenfabriek in Kunduz die tijdens haar hoogdagen zelfs een echt begrip was in de katoenindustrie (zie documenten 8, 9 en 10 in map landeninformatie), is u blijkbaar vreemd genoeg helemaal ontgaan (CGVS p. 15). Ook Azadi Road, één van de belangrijkste verbindingswegen in Kunduz, nabij de fabriek van Spinzar overigens, kent u helemaal niet (CGVS p. 15), hoewel deze weg, samen met nog enkele andere belangrijke wegen in Kunduz, van 2012 tot 2014 volledig heraangelegd werd en recent voor uw vertrek terug in handen kwam van de lokale autoriteiten (zie documenten 11 en 12 in map landeninformatie). Mir Alam is volgens u dan weer een voormalige

veiligheidscommandant en commandant bij de NDS, maar gevraagd wanneer hij bijvoorbeeld de veiligheidscommandant was kan u ook dit niet verder preciseren dan “wanneer ik daar was” (CGVS p. 15). Bovendien is Mir Alam nooit een officiële veiligheidscommandant van Kunduz geweest, noch een commandant bij de NDS, maar was hij een mujaheddin-commandant bij de Noordelijke Alliantie in de jaren '90 en leidt hij nu zijn eigen milities over heel de provincie Kunduz (zie document in map landeninformatie, administratief dossier CGVS).

Voorts kon u ook over uw eigen dorp, namelijk Khazani, en de nabije omgeving hiervan geen afdoende informatie geven waardoor de geloofwaardigheid van uw herkomst volledig op de helling komt te staan. Gevraagd of er scholen waren in uw dorp of de omgeving daarvan, verwijst u in de eerste plaats naar de Sirajuddin school in het stadscentrum van Kunduz. U kan echter onmogelijk zeggen hoe ver dit dan ongeveer van uw dorp was, en kan ook niet inschatten hoe lang het vanuit uw dorp duurde om bij deze school te geraken (CGVS p. 6). Nochtans weet u wel dat de school in “politiedistrict nummer vier” gelegen was (CGVS p. 6), waardoor het, hoewel u zelf niet naar school ging, bijzonder eigenaardig is dat u niet de geringste schatting kan maken wat betreft de afstand naar deze plaats. Voort noemt u nog de Khadija Balkhi school, maar stelt u dat zij ver weg van de stad gelegen was (CGVS p. 6). Gevraagd waar deze school zich dan juist situeerde, stelt u op wel zeer bevreemdende wijze dat zij “aan de linkerkant van de stad” gelegen was (CGVS p. 6), waarmee u onvermijdelijk de indruk geeft dat u bepaalde zaken heeft trachten in te studeren aan de hand van een geografische kaart. Vervolgens blijkt dat u niet eens zeker weet of het nu de “linkerkant” of “rechterkant” van de stad was en verklaart u als een soort excuus dat u hier reeds twee jaar leeft en verward bent. Uiteindelijk situeert u de school op de weg naar een picknickplaats genaamd Awda, maar kan u ook de ligging van deze picknickplaats niet concreter aanduiden. Het feit dat u dergelijke eenvoudige en bekende zaken als scholen en picknickplaatsen echter niet kan situeren aan de hand van doorleefde herinneringen zoals bijvoorbeeld andere (omliggende) gebouwen, instellingen, parken, winkels, of eender welk type plaats, ondermijnt opnieuw sterk de geloofwaardigheid van het feit dat u meer dan twintig jaar in deze regio zou geleefd hebben. De Khazani-school in het dorp Khoja Ghaltan noemt u bovendien niet, hoewel zij in de nabije omgeving van uw eigen dorp is gelegen (alsook dezelfde naam draagt) en deze school amper twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan nog officieel erkend werd als middelbare school door de Afghaanse overheid (nadat zij in eerste instantie was opgericht door een Duitse ngo) en bijgevolg een behoorlijke uitbreiding kende (zie document 14 map landeninformatie). Vreemd genoeg brengt u dan weer wel spontaan de Afghan Turk school in Mazar-e Sharif ter sprake (CGVS p. 6), een stad die nochtans helemaal geen deel uitmaakt van de directe omgeving van uw beweerde dorp van herkomst, en waarover u later tijdens het gehoor opmerkelijk genoeg ook ‘per vergissing’ zal verklaren dat uw vader er begraven ligt (CGVS p. 7). Het meest frappante gegeven is weliswaar uw situering van uw eigen dorp. Hoewel u een poging deed om een kaart tekenen, zijn zowel uw kaart (zie gehoorverslag, notities tolk) als uw uitleg hieromtrent (CGVS p. 9-10) allesbehalve helder en duidelijk te noemen. Gevraagd welke andere dorpen of plaatsen er nog in de omgeving van Khazani liggen, kaatst u de bal opvallenderwijs terug en vraagt u welk dorp u eerst moet noemen (CGVS p. 10). Erop gewezen dat het helemaal niet uitmaakt welk van de omliggende dorpen u eerst noemt, verklaart u dat er verschillende dorpen zijn en vraagt u zowaar opnieuw, alsof u er opzettelijk tijd mee tracht te winnen, welk u eerst moet noemen (CGVS p. 10). Nogmaals gesteld dat u eender welk dorp in de omgeving van Khazani mag benoemen, dient de tolk eerst op te merken dat u op een dergelijke verwarrende wijze antwoordt dat hij amper in staat is om een correcte vertaling te maken, en verwijst u uiteindelijk frappant genoeg alleen maar naar een ‘tarwetuin’ (CGVS p. 10). Voor de derde maal gewezen op het feit dat u naar namen van omliggende dorpen of plaatsen gevraagd wordt, luidt uw antwoord tot verbijstering toe dat “alle dorpen dichtbij uw dorp zijn gelegen” (CGVS p. 10) en begint u naast de kwestie te spreken waardoor het overduidelijk is dat u deze vraag tracht te ontwijken. Hetzelfde doet u wanneer u vervolgens nogmaals uitdrukkelijk naar de namen van de plaatsen rondom Khazani gevraagd wordt, om uiteindelijk toch toe te geven dat u de plaatsnamen niet kent. Meer nog, u verklaart dat er wel degelijk dorpen en plaatsen zijn maar dat u gewoon hun namen niet kent, hetgeen u vervolgens tracht te wijten aan uw ongeletterdheid en het feit dat u hier niet mee bezig was (CGVS p. 10). Nochtans hoeft u helemaal niet geletterd te zijn om namen van dorpen te kennen of te kunnen onthouden, en kan het CGVS op basis van jarenlange asiëldossierbehandeling met de nodige zekerheid stellen dat ook analfabeten perfect in staat zijn om niet alleen diverse plaatsen uit hun omgeving bij naam te noemen maar bovendien ook op doorleefde en gedetailleerde wijze hun locaties kunnen situeren. U kan echter niet eens aangeven welk ander dorp dichtbij Khazani gelegen was, en spreekt louter over landbouwvelden van wie u daarenboven, ondanks het feit dat u hier heel uw leven zou doorgebracht hebben, merkwaardig genoeg ook niet weet wie de eigenaars waren (CGVS p. 10). Op de vraag of u dan bijvoorbeeld andere wijken of ‘dorpen’ in de stad Kunduz kent, net zoals u immers beweert dat uw eigen dorp hier ook deel uit van maakt (CGVS p. 5, 10), antwoordt u op wel erg bevreemdende en ogenschijnlijk ingestudeerde wijze dat Kunduz zes dorpen heeft, hetgeen u echter snel corrigeert naar

zes districten (CGVS p. 10). Gevraagd naar de namen van deze districten verwijst u naar Takhar en Samangan, en gebruikt u uw ongeletterdheid opnieuw als excuus voor het feit dat u de andere districten niet kan noemen. Nochtans zijn ook Takhar en Samangan geen districten of wijken binnen Kunduz stad, maar wel geheel andere provincies van Afghanistan. U blijkt echter zelf niet goed te weten wat Takhar en Samangan zijn en stelt vervolgens dat ze tot 'de zes onafhankelijke districten' van Kunduz behoren, waardoor u vermoedelijk verwacht met de zes districten waaruit Kunduz provincie bestaat (nl. Khanabad, Aliabad, Chardarah, Qala-e-Zal, Emamsaheb en Dasht-e-Archi). In diezelfde context haalt u plotsklaps ook nog de Amu-rivier aan, waarover u weliswaar correct stelt dat deze gelegen is tussen Tadzjikistan en de provincie Kunduz, maar waarmee u opnieuw erg de indruk werkt dat u slechts bepaalde algemene gegevens vanbuiten geleerd heeft. Bovendien stelt dit ook uw zowaar onbestaande kennis over uw eigen regio van herkomst alleen maar extra in vraag.

De ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Khazani wordt nogmaals bevestigd wanneer de naam Kala Gaw (ook: Kalah-ye Gaw), een dorp vlakbij het uwe, geen enkel belletje doet rinkelen, u zelfs geen schatting kan maken van het aantal huizen in uw dorp, en u ook de naam van de grote moskee in Kunduz stad schuldig moet blijven (CGVS p. 11). Wat religieuze schrijnen betreft beweert u eerst dat er geen waren in uw eigen streek, vervolgens dat er mogelijk schrijnen waren maar dat u ze niet kent, om uiteindelijk vreemd genoeg te verklaren dat er schrijnen in elke straat waren. Vervolgens noemt u twee schrijnen bij naam, maar dient u dan weer toe te geven dat u geen flauw idee heeft waar ze eigenlijk gelegen zijn (CGVS p. 11). Voorts stelt u dat u en uw familie steeds inkopen gingen doen in de bazaar van Kunduz-stad en situeert u deze langs een weg, maar kan u deze weg evenmin benoemen (CGVS p. 11). De naam van de bazaar in kwestie bent u dan weer vergeten, en ook het '400-bedden hospitaal' waar u en uw familie gewoonlijk naartoe gingen wanneer iemand een dokter nodig had kan u geenszins situeren binnen de stad (CGVS p. 11). Van Khoja Ghaltan vermoedt u dan weer dat het een schrijn in Kaboel is en beseft u duidelijk niet dat het in feite de naam is van een dorp nabij het uwe waar ook de Khazani school is (zie supra gelegen is). Gevraagd hoe of waar u over Khoja Ghaltan gehoord hebt is het trouwens noemenswaardig dat u verklaart dit via klanten in uw winkel vernomen te hebben (CGVS p. 12), hoewel u, zoals eerder reeds aangegeven (zie supra), spontaan geen enkele dorps- of plaatsnaam kon noemen die u bijvoorbeeld via klanten in uw winkel gehoord had (CGVS p. 12). Verder geeft u aan dat er een kleine rivier in uw dorp was die wel een naam had maar wiens naam u evenmin kent, en wanneer u gevraagd wordt om aan te duiden van waar naar waar het water van deze rivier stroomt, wordt het voor de zoveelste maal duidelijk dat u zwaar aan het liegen bent wat betreft uw regio van herkomst in Afghanistan (CGVS p. 13). Zo stelt u op wel zeer bevreemdende wijze dat het water van deze rivier "van de rechterzijde" komt, en situeert u slechts na aandringen in die richting wat "huizen" alsook de weg naar Kaboel. Gevraagd waar het water van deze rivier dan verder naartoe stroomt duidt u dit aan als de "linkerzijde", maar valt het wel heel erg op dat u absoluut niet kan vertellen wat er zich dan nog in deze richting bevindt (CGVS p. 13). Vervolgens wijt u dit frappante gebrek aan kennis opnieuw aan het feit dat u onopgeleid bent, en wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat dit klinkklare onzin is verklaart u zowaar dat het water van de rivier in uw dorp zowel naar de linkerzijde als de rechterzijde stroomt (CGVS p. 14).

Verder wenst het CGVS nog op te merken dat ook uw verklaringen aangaande uw vertrek uit Afghanistan behoorlijk merkwaardig zijn. Gevraagd wanneer u Afghanistan heeft verlaten, stelt u namelijk in eerste instantie dat dit in de zesde of zevende maand van 2014 was. U weet echter niet welke maanden dit precies zijne en verklaart hierbij frappant genoeg dat u de namen van de maanden niet kent (CGVS p. 18). Gevraagd hoe u dan wist dat het destijds de zesde of zevende maand was, kan u ook hier geen duidelijk antwoord op bieden. U stelt dat iemand u zei dat de Europeanen "in deze maand hun nieuwjaar vieren" (CGVS p. 18), hoewel het Europese nieuwjaar op 1 januari valt, wat steeds overeenkomt met de maand 'jaddi' oftewel de tiende maand van de Afghaanse kalender. Op de vraag in welk seizoen u Afghanistan verliet, antwoordt u vervolgens resoluut dat het lente was (CGVS p. 18). Ook weet u dat het Afghaanse nieuwjaar in de lente gevierd wordt en meer bepaald in de eerste maand genaamd 'hamal'. Gevraagd of u dan Afghanistan verliet in 'hamal' of in een andere maand van de lente, antwoordt u opnieuw dat u de maanden niet kent en somt u vervolgens willekeurig de namen van vier maanden op. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u Afghanistan dan verliet in de zesde of zevende maand van de Afghaanse of de Westerse kalender, lijkt u het zelf even niet goed meer te weten. Zo stelt u eerst plots dat u niet meer weet in de hoeveelste maand u vertrok (CGVS p. 18), om meteen hierna dan weer te verklaren dat het de zevende of de achtste maand was (CGVS p. 19). Ongeveer hetzelfde overkomt u wat betreft het jaar waarin u vertrok. Zo stelt u eerst dat dit 2014 was, om dit quasi direct te corrigeren naar 2015. Dat u als Afghaan moeite zou hebben met de jaartallen in de Westerse kalender kan het CGVS evenwel begrijpen, maar vreemd genoeg hebt u er geen flauw idee van welk jaar dit dan betrof in de Afghaanse kalender (CGVS p. 19). Bovendien valt het op dat u deze vraag maar liefst twee maal omzeilt, en zelfs niet eens de maanden van de seizoenen blijkt te kunnen onderscheiden. Wanneer u vervolgens opnieuw de vraag gesteld wordt in welk seizoen uzelf het land

verliet, verklaart u weer tot verbijstering toe dat u dit niet weet. Geconfronteerd met het feit dat u net nog naar de lente verwees, antwoordt u eerst nog maar eens naast de kwestie, om vervolgens aan te geven dat de bladeren aan de bomen geel werden ten tijde van uw vertrek maar dat u niet weet welk seizoen het toen was (CGVS p. 19). Uw verklaringen aangaande de periode van uw vertrek uit Afghanistan variëren dus met andere woorden van de zesde of zevende maand van 2014 in het lenteseizoen, tot de zevende of achtste maand van 2018 in een voor u onbekend seizoen. Nochtans moet u absoluut niet opgeleid zijn om de Afghaanse kalender te beheersen, en wijst dit er dan ook op dat u niet alleen niet de waarheid vertelt over uw regio van herkomst, maar daarbovenop het CGVS ook nog eens in het ongewisse laat wat betreft de periode wanneer u deze regio zou verlaten hebben. In diezelfde context valt het trouwens ook op dat u spontaan verklaarde dat uw reis in Kaboel geregeld werd (CGVS p. 18). Gevraagd om welke reden dat zo was, geeft u zo mogelijk het meest ongeloofwaardige antwoord van uw gehele interview, namelijk "dat er geen smokkelaar in Kunduz was" (CGVS p. 19). Niet alleen versterkt u hiermee de reeds enorme twijfels wat betreft uw herkomst uit Kunduz, maar groeit hierdoor ook het vermoeden dat u in de periode vóór uw vertrek niet in Kunduz maar mogelijk gewoon in Kaboel geleefd hebt - een plaats waarover u trouwens ook verklaarde dat er nog familieleden (meer bepaald kleinkinderen van een tante van uw moeder, CGVS p. 9) wonen. Verder verbaast het al niet meer dat u ook over de duur van uw reis geen eenduidige verklaringen kan afleggen, daar u bij de DVZ nog aangaf een zevental maanden onderweg te zijn geweest (zie verklaring DVZ p. 10), maar u op het CGVS plots over nog slechts twee en een half of drie maanden spreekt (CGVS p. 19). Ook wenst het CGVS er nog op te wijzen dat u, gedurende het volledige gehoor, merkwaardig genoeg steeds jaartallen in de Westerse kalender heeft gebruikt (CGVS p. 7, 8, 18, 19). U blijkt zich dus geenszins bewust van de Afghaanse jaartelling, hetgeen gelet op de nationaliteit die u beweert te hebben minstens bedenkelijk is. Daarbij verklaarde u op het CGVS op uiterst bevreemdende wijze dat u tot de groep van de "Dari-sprekers" behoort (CGVS p. 5), een term waarmee Pashtunen of andere niet-Dari sprekenden etnische groepen in Afghanistan doorgaans in het algemeen verwijzen naar Dari-sprekende etnische groepen zoals Hazara's of Tadzjiken. Wanneer u vervolgens op het CGVS gevraagd werd of u dan Tadzjiek bent, zoals u immers nog aangaf bij de DVZ (zie verklaring DVZ p. 4), verklaart u echter frappant genoeg dat dit niet het geval is (CGVS p. 5). Gevraagd of u dan bijvoorbeeld Pashtun, Oezbeek of Hazara bent, stelt u opnieuw zeer bizar dat u "Dari-spreker" bent. Gewezen op uw verklaring van bij de DVZ, namelijk dat u van etnische origine Tadzjiek bent, ontkent u dit resoluut en houdt u vol dat u "Dari-spreker" bent (CGVS p. 5). U lijkt zich er met andere woorden niet alleen geenszins van bewust dat er meerdere etnische groepen zijn in Afghanistan die Dari spreken, maar past ook nog eens schaamteloos uw verklaringen betreffende uw eigen etniciteit aan, waardoor er zelfs twijfels rijzen wat betreft uw Afghaanse nationaliteit 'an sich'.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk en recent afkomstig te zijn uit het dorp Khazani gelegen nabij de stad Kunduz in de gelijknamige provincie Kunduz, en bestaan er zelfs bedenkingen omtrent uw Afghaanse nationaliteit. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u vóór uw komst naar België in Khazani of Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Desondanks wenst het CGVS nog enkele bemerkingen te maken wat betreft het door u voorgehouden asielrelaas en hiermee gepaard gaand ook uw algehele geloofwaardigheid. Zo verklaarde u immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat u Afghanistan verliet omdat er daar geen toekomst en geen werk is. Ook stelde u tijdens dit gehoor dat u door financiële problemen geen vrouw kon vinden om mee te trouwen, én u er niemand meer heeft aangezien zowel uw vader, moeder als jongere zus overleden zijn (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ). Eerst en vooral wenst het CGVS een opmerking te maken wat betreft deze laatste bewering. Gevraagd wanneer uw vader overleed, gaf u tijdens uw gehoor op het CGVS immers aan dat dit in 2009 was (CGVS p. 7). De dood van uw zus situeerde u dan weer zo'n vier jaar en een half later (CGVS p. 7, 8), oftewel rond 2013, hoewel u bij de DVZ verklaarde dat zij in 2005 geboren werd en op haar vijfde, met andere woorden dus in 2010, overleed (zie verklaring DVZ p. 7). Op de vraag wanneer uw zus geboren werd kan u op het CGVS plots echter absoluut geen antwoord meer bieden. Vervolgens begint u een opmerkelijke rekensom te maken waarbij u vermeldt dat u reeds twee jaar in België leeft, hier om de één of andere reden nog vijf jaar dient bij te tellen en dus ofwel "23 of 24" oftewel "18 of 19" jaar oud was toen uw zus overleed. Wanneer u hierna naar het concrete leeftijdsverschil tussen u en uw zus gevraagd wordt, verklaart u in eerste instantie dat u 24 jaar ouder was dan haar, al lijkt u zelf al gauw te beseffen dat dit

geen steek houdt met uw eerdere uitspraken en stelt u dan maar dat u niet weet hoe oud u was toen zij geboren werd (CGVS p. 8). Vervolgens begint u opnieuw opvallend naast de kwestie de spreken, hetgeen de opzettelijke bedrieglijkheid van uw verklaringen nog maar eens doet vermoeden. Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ aangaf geboren te zijn in 1990 en uw zus in 2005 (zie verklaring DVZ p. 7), wat dus een leeftijdsverschil van slechts 15 en geen 24 jaar zoals eerder door u aangegeven zou betekenen, luidt uw enige reactie dat u toch nog altijd zegt dat u ouder was dan haar (CGVS p. 8). Het feit dat u weliswaar zo maar even ruim tien jaar uit de bocht ging wat betreft jullie leeftijdsverschil, lijkt u dan ook opvallend genoeg te willen minimaliseren, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid een zoveelste maal in vraag stelt. Het overlijden van uw moeder situeert u tijdens het gehoor op het CGVS dan weer drie jaar na de dood van uw zus (CGVS p. 8), wat erop neerkomt dat uw moeder rond het jaar 2016 gestorven zou zijn. Nochtans beweert u ook Afghanistan pas twee jaar na de dood van uw moeder verlaten te hebben (CGVS p. 8), hetgeen uw vertrek bizar genoeg in de toekomst zou plaatsen. U lijkt met andere woorden de tijdspannes tussen de overlijdens van uw drie naaste gezinsleden, waarover u zelf thans meermaals liet uitschijnen dat dit toch een bijzonder impact op u had (vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ; CGVS p. 7), alsook uw eigen vertrek uit Afghanistan, allesbehalve te beheersen, waardoor ook de geloofwaardigheid ervan onvermijdelijk op de helling komt te staan. Dit wordt overigens nogmaals bevestigd wanneer u in eerste instantie vreemd genoeg niet kan antwoorden op de vraag hoe lang u na de dood van uw moeder bij uw tante ingetrokken bent, om, na aandringen, plots te stellen dat u de dag van haar overlijden zelf nog meteen naar uw tante bent gegaan (CGVS p. 8). Dat u enige moeite zou hebben om zich te herinneren of u nu bijvoorbeeld precies tien of vijftien dagen na het overlijden van uw moeder naar uw tante bent verhuisd kan het CGVS nog aannemen, maar dat u zich niet meteen zou herinneren dat u die dag zelf nog bij uw tante ingetrokken bent, is op zijn minst vreemd en ondermijnt bijgevolg ook weer de geloofwaardigheid van dit gegeven. Voorts zijn ook uw verklaringen over de rest van uw familie bijzonder opmerkelijk. Zo beweert u namelijk dat uw vader slechts één zus had en geen broers, uw moeder noch broers noch zussen had en ook uw enige tante geen kinderen heeft (CGVS p. 9), hetgeen gelet op de gemiddelde groottes van de gezinnen in Afghanistan op zijn minst alweer bedenkelijk is.

Daarnaast wenst het CGVS nog een opmerking te maken over de concrete redenen waarom u Afghanistan zou verlaten hebben. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS immers plots dat u problemen had met de Taliban. U stelde onder meer dat ze uw winkel verschillende keren aanvielen alsook goederen stalen (CGVS p. 16, 17), dat ze drie of vier maal naar het huis van uw tante kwamen omdat ze wilden dat u zich bij hen zou aansluiten (CGVS p. 16), dat ze kwaad waren omdat u niet naar de moskee ging (CGVS p. 17), dat ze niet blij waren omdat u ging helpen bij de begrafenis van de oom van de Malik van uw dorp (CGVS p. 17) en dat ze tot slot ontdekten dat u buitenlanders die de weg kwamen vragen in uw winkel had geholpen (CGVS p. 17). Nochtans, zoals eerder reeds aangegeven (zie supra), haalde u bij de DVZ louter familiale, financiële en algemene veiligheidsredenen aan voor uw vlucht (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ). Meer nog, men vroeg u zelfs tijdens dit interview of u persoonlijk iets had meegemaakt, waarop u spontaan verklaarde dat de Taliban niet persoonlijk achter u aanzat. Gevraagd om welke reden u bij de DVZ deze zogenaamde problemen met de Taliban helemaal niet vermeldde, durft u zowaar te stellen dat u dit niet gevraagd werd en dat de personen die het interview van u afnamen niet professioneel waren (CGVS p. 17), en houdt u vol dat u dit wel gezegd heeft. Ook wanneer u geconfronteerd met het antwoord dat u destijds bij de DVZ gaf op de vraag wat u vreest in geval van een terugkeer naar Afghanistan, blijft u volhouden dat u eveneens uw problemen met de Taliban aankaartte (CGVS p. 17). Gewezen op het feit dat hiervan nochtans absoluut niets genoteerd werd, wijzigt u plots opvallend genoeg uw strategie en stelt u dat men u niet genoeg tijd gaf om over alles te spreken (CGVS 17), hetgeen echter al even ongeloofwaardig is daar men u zelfs vroeg om te verduidelijken waarom precies uw regio niet veilig is (zie vragenlijst CGVS ingevuld door DVZ, vraag 5). U blijft er echter bij dat u bij de DVZ wel verklaarde dat uw winkel werd aangevallen door de Taliban (CGVS p. 17) en wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met uw uitspraak dat de Taliban niet persoonlijk achter u aanzat, kan u dit verrassend genoeg alleen maar bevestigen. Vervolgens begint u echter opnieuw over het feit dat men u niet genoeg tijd gaf (CGVS p. 18), een ultieme maar vergeefse poging om nog iets van uw relaas te redden, iets wat uw algehele geloofwaardigheid overigens opnieuw ernstig in diskrediet brengt. Nogmaals geconfronteerd met alles wat u wél hebt kunnen vertellen tijdens dit interview, luidt uw finale reactie dat u uw kunstgebit niet bij had die dag en zich niet goed voelde, en geeft u uiteindelijk toe dat u deze zaken mogelijks niet gezegd heeft (CGVS p. 18).

Gelet op al deze vaststellingen, maakt u het voor het CGVS dan ook onmogelijk om ook maar enig geloof te hechten aan eender welk aspect van uw asielmotieven. Naast uw regio van herkomst laat u het CGVS dus eveneens in het ongewisse wat betreft de werkelijke redenen die u ertoe aangezet hebben om uw land te verlaten en asiel aan te vragen, en verzaakt u op die manier in feite een tweede

maal aan uw medewerkingsplicht als kandidaat-vluchteling. Bijgevolg kan u niet in de hoedanigheid van vluchteling worden erkend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS op datum van 11 september 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van dit gehoor bovendien uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden recente verblijfplaats in Afghanistan (CGVS p. 15). U reageerde hier louter op met de verklaring dat u de plaatsen heeft genoemd die u kent, hoewel u amper spontaan plaatsen benoemd heeft. Ook stelde u dat er regio's zijn waarvan u de namen niet kent, maar laat u opnieuw na om uit te leggen waarom u geen enkele plaats in de directe omgeving van het dorp waar u meer dan twintig jaar zou geleefd hebben kan benoemen (CGVS p. 15). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen vóór uw komst naar België. Er werd hierbij ook beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren vóór uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS p. 15). Hierop antwoordde u enkel dat u problemen hebt en niet veilig was in uw land. Ook herhaalde u dat uw vader, moeder en zus overleden zijn en dat uw leven in gevaar is (CGVS p. 15), maar zweeg u verder opvallend genoeg in alle talen over de opgemerkte ongeloofwaardigheid van uw regio van herkomst. Er werd voorts herhaald dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS p. 15). U verklaarde echter dat u niet in andere landen hebt geleefd en dat uw vingerafdrukken ook niet in andere landen genomen werden. Vervolgens verwees u nog naar het gegeven dat u bijna twee jaar in procedure bent en dat u, indien men u twee jaar geleden had erkend als vluchteling, reeds had kunnen werken en geld verdienen om getrouwd te raken (CGVS p. 15). Tot slot blijft u erbij dat u in Khazani (Kunduz) geboren bent en daar tot aan uw vertrek gewoond heeft, en dit ondanks alle vaststellingen van het CGVS waar u op gewezen werd en waarvan u de mogelijke gevolgen eveneens duidelijk gemaakt werden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer

naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat u geen enkel document neerlegt ter ondersteuning van de door u voorgehouden identiteit, herkomst en asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“11.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

11.1.2. Verwerende partij stelt eerstens geen geloof te hechten aan de herkomst van verzoekende partij uit het dorp Khazani, gelegen in de provincie Kunduz, Afghanistan. Zij verwijt verzoekende partij niet op de hoogte te zijn van de rondom gelegen dorpen md haar eigen dorp.

Verzoekende partij heeft aangegeven dat Khazani deel uitmaakt van Kundua, dat een kleine regio is in de stad Kunduz:

p. 5 CGVS

(...)

Verzoekende partij is een ongeletterde jongeman, erg simpel van geest ook. Dat blijkt ook uit het gehoor (p. 1-4 CGVS) waar hij bleef doorratelen en de essentie van het gehoor niet leek te begrijpen. Zij heeft getracht haar eigen omgeving zo goed zij kon te beschrijven. Dit deed ze eveneens aan de hand van schetsen.

Hierbij gaf zij bijzonder veel détails wat zij op de weg tegenkwam. De zaken die zij beschreef en kon plaatsen, kon zij alleen maar weten indien zij er effectief gewoond heeft:

p. 9-10 CGVS

(...)

Verzoekende partij passeerde op weg naar de markt wel verschillende plaatsen/dorpen, maar dat zijn allemaal kleine dorpen zonder dat bord uithangt welk dorp het precies is. Verzoekende partij kan wel uitleggen hoe zij naar de markt in Kunduz reed en wat zij op de weg tegenkwam, maar kent de namen van deze dorpen niet.

Zij heeft ook nergens anders dan in haar eigen dorp verbleven. Van de dorpen die zij gehoord heeft, heeft zij aangegeven:

p. 14 CGVS

(...)

Verwerende partij diende rekening te houden met het profiel van verzoekende partij, haar gemoedstoestand, haar intelligentiegraad, het feit dat zij reeds meer dan 2 jaar in België verblijft,... bij de

beoordeling van haar kennis. Verwerende partij heeft duidelijk nagelaten dit te doen en verwacht een encyclopedische kennis van verzoekende partij. Dit is niet ernstig.

Verwerende partij ontkent niet dat verzoekende partij wel kennis heeft van bijvoorbeeld de scholen, moskeeën, hospitaal, hotels, de bazaar, de bank... in haar regio:

p. 6 CGVS

(...)

p. 11 CGVS

(...)

p. 13 CGVS

(...)

Verzoekende partij kent niet veel van de geschiedenis van de gebouwen en het fort die er gelegen zijn. Zij weet enkel dat de mensen er gingen picknicken, dat heeft zij ook spontaan aangegeven. Zij vertelde wat zij zag, de geschiedenis is haar onbekend omwille van het feit dat zij geen enkele scholing heeft genoten en andere zaken aan haar hoofd had, namelijk zorgen voor haar familie en overleven in een door Taliban bezet gebied!

Verzoekende partij kende ook Mir Alam. Zij wist dat hij een commandant was. Zij dacht dat hij een veiligheidscommandant was. Zij heeft enkel basis info over deze persoon, omdat zij er de mensen over hoorde vertellen. De politieke activiteiten van Mir Alam zijn haar verder onbekend. Dat zij niet precies wist dat hij geen veiligheidscommandant maar een muiaheddin-commandant was is – rekening houdend met het profiel van verzoekende partij - niet van die aard om haar herkomst in twijfel te trekken.

11.1.3 Verwerende partij heeft zich enkel gefocust op de zaken die verwerende partij niet kende en legt de kennis van verzoekende partij volledig naast zich neer. Dit is niet ernstig!

Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

En

"11.2.1. Verzoekende partij meent dat zij hoedanook in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Immers, er wordt niet getwijfeld aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij, enkel aan de regio vanwaar zij

afkomstig zou zijn, zoals hierboven reeds aangegeven is zij weldegelijk afkomstig uit Khazani, provincie Kunduz.

Zelfs al wordt geen geloof gehecht aan de herkomst van verzoekende partij uit Kunduz - quod certe non, meent verzoekende partij dat zij onmogelijk een menswaardig leven kan leiden elders in Afghanistan. De situatie in heel Afghanistan is immers desastreus, en verzoekende partij kan zich nergens in Afghanistan veilig vestigen.

De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In een zeer recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie" te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos" en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht."

Het wordt steeds onveiliger in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

"Afghanistan is currently gripped by a non-international armed conflict between what are known as "Antigovernment Elements" and Pro-Government Forces.

Among the Anti-Government Elements are the Taliban and the group calling itself 2 Hierna afgekort als "De Vreemdelingenwet" the Islamic State, but more than 20 armed groups are operating inside the country.

UN expert reports and other sources provide evidence that the conflict in Afghanistan and the impact on civilians have gotten worse in the last two years.

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) reported that 2016 was the deadliest year on record for civilians in Afghanistan, with 11,418 people killed or injured. The UN body stated:

"in 2016, conflict-related insecurity and violence inflicted severe harm on civilians, especially women and children. The intensification of armed clashes between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements over territorial gains and losses resulted in record levels of civilian harm, including the highest number of child casualties and levels of internal displacement documented since 2009. "

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017 alone. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured). The majority of these deaths and injuries resulted from the use of Improvised Explosive Devices by Anti- Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure plate devices. UNAMA has stated that in the first half of 2017, it documented more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the UN agency began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

In terms of civilian casualties, Kabul is the most dangerous province in Afghanistan. However, a review of the 10 provinces with the highest numbers of civilian casualties in 2016 shows that conflict took place countrywide, with provinces in the North, South, East West and central areas all affected.

The conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. Statements by UNAMA and the UN Secretary-General, as well as US government authorities, international NGOs and parts of the Afghan government all underscore the extent to which people are at risk across the country.

Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. Persecution is not a localized threat.

This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of ProGovernment Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. Pro-government armed groups are responsible for abuses such as deliberate killings, assault, extortion and intimidation. In regions in which Anti- Government Elements are in control, human rights violations are widespread. These include extrajudicial executions, torture and ill-treatment, as well as denials of the rights to free movement, freedom of expression, political participation, access to education and the right to health care. Moreover, both sides of the conflict perpetrate human rights violations in areas outside their respective control. "

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste 2 jaar enorm op achteruit gegaan.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning) "Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people will require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000 respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country."

11.2.1. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport "Afghanistan is deeply unsafe, and has become more so in recent years. Yet European countries are returning people to Afghanistan in increasingly large numbers, even as the violence in the country escalates. At present, given the grave security and human rights situation across the country, all returns to Afghanistan constitute refoulement. For the principle of non-refoulement to be breached, it is not necessary for serious harm to ensue: the human rights violation takes place when someone is returned to a real risk of such harm. European governments have remained willfully blind to the dangers to which returnees are exposed, and - together with the EU - are putting Afghanistan under tremendous pressure to accept large numbers of returnees. Prioritizing deportations, heedless of the evidence, is reckless and illegal. "

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017. In his September 2017 report to the Security Council, the UN Secretary-General stated: "The continuing high numbers are attributed mainly to armed clashes, which represent 64 per cent of the total security incidents and have increased by 5 per cent since 2016. The record level of armed clashes seen during 2017 reinforced the shift in the conflict evident since earlier in the year, away from asymmetric attacks towards a more traditional conflict pattern characterized by often prolonged armed clashes between government and anti-government forces."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 people injured).

Some of the key trends noted by UNAMA in the first six months of 2017 include:

- In the first half of 2017, the UN agency recorded more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009.
- The majority of these casualties resulted from Anti-Government Elements using Improvised Explosive Device tactics in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices.
- 19% of all civilian casualties occurred in Kabul city.
- Civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements.

UNAMA also stated that "of extreme concern" was the fact that "suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15% increase compared to the first six months of 2016." 40 The UNAMA report went on to state that: "Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city."

(...)

p. 21

"As the above list of provinces indicates, no part of Afghanistan is safe. Casualties have been documented from North to South and East to West. Moreover, the conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. A number of UN agencies and NGOs have underscored the wide-ranging nature of the conflict."

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.3 Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging:

p. 24 Amnesty International rapport "Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" 62 on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion.

According to UNHCR's guidelines on assessing Afghans' international protection claims, people with certain profiles require a particularly careful examination of the possible risks to them:

- members of the Afghan security forces, particularly the Afghan National Police;
- civilians associated with (or perceived as supportive of) the international military forces, such as people working as drivers, contractors or interpreters;
- individuals perceived as "Westernized," including people who have returned from Western countries - some of whom have been tortured or killed by anti-government elements on the basis that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country
- men of fighting age, as well as children in the context of underage and forced recruitment
- women and girls with certain profiles or in certain circumstances - for instance, those at risk of sexual and gender-based violence or harmful traditional practices, and women perceived as contravening social norms;
- members of religious minorities, who reportedly avoid stating their beliefs publicly or gathering openly to worship, out of fear of discrimination, ill treatment, arbitrary detention, or death;
- converts from Islam, as conversion from Islam is deemed apostasy in Afghanistan, which under the Afghan courts' interpretation of Islamic law is punishable by death;
- individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities, as consensual same-sex relations are criminalized, with gay men and boys (and those perceived to be gay) suffering discrimination and

violence, including at the hands of the Afghan authorities, Anti-Government Elements, and their community or family members;

- ethnic minorities including Hazaras; and

- people involved in blood feuds, that is: members of a family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance. Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. "

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

II.2.4. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.5. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1 Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit Khazani. Zij zou in Khazani hebben verbleven tot zij halverwege 2015 problemen kreeg met de taliban en zich genoodzaakt zag haar land van herkomst te verlaten.

De Raad benadrukt dat het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming de asielinstanties duidelijk zicht biedt op zijn identiteit, nationaliteit en herkomst uit de voorgehouden regio.

Ter staving van haar verzoek legt de verzoekende partij bij aanvullende nota van 4 juni 2018 een kopie van haar taskara met beëdigde vertaling neer.

Verzoekers eigen taskara is op zich niet voldoende om zijn afkomst uit Khazani en zijn verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België zonder meer aan te tonen nu uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Afghaanse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is uit de informatie aanwezig (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013). Het betreft bovendien slechts een fotokopie. Een fotokopie is derhalve een makkelijk te manipuleren document waarvan de authenticiteit en de auteur onmogelijk te verifiëren zijn. Daarenboven verklaarde de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij haar taskara onderweg verloren heeft en dat het niet mogelijk is om een taskara te krijgen als je niet in Afghanistan bent (stuk 5, gehoorverslag 11 september 2017, p. 15-16).

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken geloof te hechten aan verzoekers herkomst uit Khazani. Bijgevolg moet worden nagegaan of de in het kader van huidig verzoek afgelegde verklaringen met betrekking tot de herkomst van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat hieraan geloof zou kunnen worden gehecht.

Aangezien de verzoekende partij verklaart geboren te zijn in het dorp Khazani, daar een winkel bezat en daar tot aan haar komst naar België in 2015 te hebben verbleven, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk van deze regio in Afghanistan afkomstig is en er jaren verbleven heeft. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Haar werden meerdere vragen gesteld waarmee gepeild werd naar haar kennis aangaande elementen behorende tot haar onmiddellijke leefomgeving in Afghanistan. Haar kennis is echter ontoereikend.

Weliswaar blijkt de verzoekende partij enige kennis te hebben over een aantal dorpen en plaatsen in de buurt van Khazani, maar de commissaris-generaal stelt vast dat bij verdere bevraging deze kennis opmerkelijke hiaten vertoont, dat absoluut geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij zijn hele leven in dit dorp zou hebben gewoond.

De beschrijving door de verzoekende partij van Khazani stemt niet overeen met de objectieve landeninformatie opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat Khazani een dorp of een buurt is aan de rand van Kunduz-stad. Bijgevolg is het geen "bazaar of regio" in de stad Kunduz (stuk 5, gehoorverslag 11 september 2017, p. 5) of kleine stad in Kunduz (stuk 5, gehoorverslag 11 september 2017, p. 10) zoals de verzoekende partij zelf verklaart.

De verwerende partij geeft terecht aan dat de verzoekende partij de fietsafstand tussen Khazani en Kunduz-stad correct weergeeft, maar kan de weg vervolgens niet beschrijven. In de bestreden beslissing wordt voorts terecht aangegeven dat: "U blijft immers opvallend vaag en stelt dat er "bomen" zijn onderweg naar de stad, net zoals "mensen", "winkel", en "auto's". Gevraagd om wat concreter te zijn en bijvoorbeeld de namen te noemen van de plaatsen die u passeerde, reageert u vervolgens verrassend genoeg dat deze plaatsen wel namen hebben maar dat u ze niet kent (CGVS p. 12). Nochtans beweert u meer dan twintig jaar in deze regio geleefd te hebben (CGVS p. 5) en verklaart u zelfs dat u elke week van Khazani naar Kunduz-stad ging met de fiets om de voorraad voor uw winkel in te slaan (CGVS p. 13). Dat u na al die jaren en al deze trajecten naar Kunduz-stad geen enkele naam kan noemen van plaatsen die u onderweg tegenkwam, is dan ook uitermate bevreemdend en stelt uw herkomst uit deze regio zwaar in vraag. Geconfronteerd met deze bevinding, kan u alleen maar zeggen dat u "niet op de namen lette" en er ook niet om gaf (CGVS p. 12), hetgeen echter een weinig aannemelijke en geheel niet overtuigende verklaring is.

Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij evenmin in staat haar eigen dorp en de nabije omgeving ervan te beschrijven en afdoende informatie hierover te geven. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"Gevraagd of er scholen waren in uw dorp of de omgeving daarvan, verwijst u in de eerste plaats naar de Sirajuddin school in het stadscentrum van Kunduz. U kan echter onmogelijk zeggen hoe ver dit dan ongeveer van uw dorp was, en kan ook niet inschatten hoe lang het vanuit uw dorp duurde om bij deze school te geraken (CGVS p. 6). Nochtans weet u wel dat de school*

in "politiedistrict nummer vier" gelegen was (CGVS p. 6), waardoor het, hoewel u zelf niet naar school ging, bijzonder eigenaardig is dat u niet de geringste schatting kan maken wat betreft de afstand naar deze plaats. Voort noemt u nog de Khadija Balkhi school, maar stelt u dat zij ver weg van de stad gelegen was (CGVS p. 6). Gevraagd waar deze school zich dan juist situeerde, stelt u op wel zeer bevreemdende wijze dat zij "aan de linkerkant van de stad" gelegen was (CGVS p. 6), waarmee u onvermijdelijk de indruk geeft dat u bepaalde zaken heeft trachten in te studeren aan de hand van een geografische kaart. Vervolgens blijkt dat u niet eens zeker weet of het nu de "linkerkant" of "rechterkant" van de stad was en verklaart u als een soort excuus dat u hier reeds twee jaar leeft en verward bent. Uiteindelijk situeert u de school op de weg naar een picknickplaats genaamd Awda, maar kan u ook de ligging van deze picknickplaats niet concreter aanduiden. Het feit dat u dergelijke eenvoudige en bekende zaken als scholen en picknickplaatsen echter niet kan situeren aan de hand van doorleefde herinneringen zoals bijvoorbeeld andere (omliggende) gebouwen, instellingen, parken, winkels, of eender welk type plaats, ondermijnt opnieuw sterk de geloofwaardigheid van het feit dat u meer dan twintig jaar in deze regio zou geleefd hebben. De Khazani-school in het dorp Khoja Ghaltan noemt u bovendien niet, hoewel zij in de nabije omgeving van uw eigen dorp is gelegen (alook dezelfde naam draagt) en deze school amper twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan nog officieel erkend werd als middelbare school door de Afghaanse overheid (nadat zij in eerste instantie was opgericht door een Duitse ngo) en bijgevolg een behoorlijke uitbreiding kende (zie document 14 map landeninformatie). Vreemd genoeg brengt u dan weer wel spontaan de Afghan Turk school in Mazar-e Sharif ter sprake (CGVS p. 6), een stad die nochtans helemaal geen deel uitmaakt van de directe omgeving van uw beweerde dorp van herkomst, en waarover u later tijdens het gehoor opmerkelijk genoeg ook 'per vergissing' zal verklaren dat uw vader er begraven ligt (CGVS p. 7). Het meest frappante gegeven is weliswaar uw situering van uw eigen dorp. Hoewel u een poging deed om een kaart tekenen, zijn zowel uw kaart (zie gehoorverslag, notities tolk) als uw uitleg hieromtrent (CGVS p. 9-10) allesbehalve helder en duidelijk te noemen. Gevraagd welke andere dorpen of plaatsen er nog in de omgeving van Khazani liggen, kaatst u de bal opvallenderwijs terug en vraagt u welk dorp u eerst moet noemen (CGVS p. 10). Erop gewezen dat het helemaal niet uitmaakt welk van de omliggende dorpen u eerst noemt, verklaart u dat er verschillende dorpen zijn en vraagt u zowaar opnieuw, alsof u er opzettelijk tijd mee tracht te winnen, welk u eerst moet noemen (CGVS p. 10). Nogmaals gesteld dat u eender welk dorp in de omgeving van Khazani mag benoemen, dient de tolk eerst op te merken dat u op een dergelijke verwarrende wijze antwoordt dat hij amper in staat is om een correcte vertaling te maken, en verwijst u uiteindelijk frappant genoeg alleen maar naar een 'tarwetuin' (CGVS p. 10). Voor de derde maal gewezen op het feit dat u naar namen van omliggende dorpen of plaatsen gevraagd wordt, luidt uw antwoord tot verbijstering toe dat "alle dorpen dichtbij uw dorp zijn gelegen" (CGVS p. 10) en begint u naast de kwestie te spreken waardoor het overduidelijk is dat u deze vraag tracht te ontwijken. Hetzelfde doet u wanneer u vervolgens nogmaals uitdrukkelijk naar de namen van de plaatsen rondom Khazani gevraagd wordt, om uiteindelijk toch toe te geven dat u de plaatsnamen niet kent. Meer nog, u verklaart dat er wel degelijk dorpen en plaatsen zijn maar dat u gewoon hun namen niet kent, hetgeen u vervolgens tracht te wijten aan uw ongeletterdheid en het feit dat u hier niet mee bezig was (CGVS p. 10). Nochtans hoeft u helemaal niet geletterd te zijn om namen van dorpen te kennen of te kunnen onthouden, en kan het CGVS op basis van jarenlange asiëldossierbehandeling met de nodige zekerheid stellen dat ook analfabeten perfect in staat zijn om niet alleen diverse plaatsen uit hun omgeving bij naam te noemen maar bovendien ook op doorleefde en gedetailleerde wijze hun locaties kunnen situeren. U kan echter niet eens aangeven welk ander dorp dichtbij Khazani gelegen was, en spreekt louter over landbouwvelden van wie u daarenboven, ondanks het feit dat u hier heel uw leven zou doorgebracht hebben, merkwaardig genoeg ook niet weet wie de eigenaars waren (CGVS p. 10). Op de vraag of u dan bijvoorbeeld andere wijken of 'dorpen' in de stad Kunduz kent, net zoals u immers beweert dat uw eigen dorp hier ook deel uit van maakt (CGVS p. 5, 10), antwoordt u op wel erg bevreemdende en ogenschijnlijk ingestudeerde wijze dat Kunduz zes dorpen heeft, hetgeen u echter snel corrigeert naar zes districten (CGVS p. 10). Gevraagd naar de namen van deze districten verwijst u naar Takhar en Samangan, en gebruikt u uw ongeletterdheid opnieuw als excuus voor het feit dat u de andere districten niet kan noemen. Nochtans zijn ook Takhar en Samangan geen districten of wijken binnen Kunduz stad, maar wel geheel andere provincies van Afghanistan. U blijkt echter zelf niet goed te weten wat Takhar en Samangan zijn en stelt vervolgens dat ze tot 'de zes onafhankelijke districten' van Kunduz behoren, waardoor u vermoedelijk verwacht met de zes districten waaruit Kunduz provincie bestaat (nl. Khanabad, Aliabad, Chardarah, Qala-e-Zal, Emamsaheb en Dasht-e-Archi). In diezelfde context haalt u plotsklaps ook nog de Amu-rivier aan, waarover u weliswaar correct stelt dat deze gelegen is tussen Tadzjikistan en de provincie Kunduz, maar waarmee u opnieuw erg de indruk werkt dat u slechts bepaalde algemene gegevens vanbuiten geleerd heeft. Bovendien stelt dit ook uw zowaar onbestaande kennis over uw eigen regio van herkomst alleen maar extra in vraag."

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: “De ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Khazani wordt nogmaals bevestigd wanneer de naam Kala Gaw (ook: Kalah-ye Gaw), een dorp vlakbij het uwe, geen enkel belletje doet rinkelen, u zelfs geen schatting kan maken van het aantal huizen in uw dorp, en u ook de naam van de grote moskee in Kunduz stad schuldig moet blijven (CGVS p. 11). Wat religieuze schrijnen betreft beweert u eerst dat er geen waren in uw eigen streek, vervolgens dat er mogelijk schrijnen waren maar dat u ze niet kent, om uiteindelijk vreemd genoeg te verklaren dat er schrijnen in elke straat waren. Vervolgens noemt u twee schrijnen bij naam, maar dient u dan weer toe te geven dat u geen flauw idee heeft waar ze eigenlijk gelegen zijn (CGVS p. 11). Voorts stelt u dat u en uw familie steeds inkopen gingen doen in de bazaar van Kunduz-stad en situeert u deze langs een weg, maar kan u deze weg evenmin benoemen (CGVS p. 11). De naam van de bazaar in kwestie bent u dan weer vergeten, en ook het ‘400-bedden hospitaal’ waar u en uw familie gewoonlijk naartoe gingen wanneer iemand een dokter nodig had kan u geenszins situeren binnen de stad (CGVS p. 11). Van Khoja Ghaltan vermoedt u dan weer dat het een schrijn in Kaboel is en beseft u duidelijk niet dat het in feite de naam is van een dorp nabij het uwe waar ook de Khazani school is (zie supra gelegen is). Gevraagd hoe of waar u over Khoja Ghaltan gehoord hebt is het trouwens noemenswaardig dat u verklaart dit via klanten in uw winkel vernomen te hebben (CGVS p. 12), hoewel u, zoals eerder reeds aangegeven (zie supra), spontaan geen enkele dorps- of plaatsnaam kon noemen die u bijvoorbeeld via klanten in uw winkel gehoord had (CGVS p. 12). Verder geeft u aan dat er een kleine rivier in uw dorp was die wel een naam had maar wiens naam u evenmin kent, en wanneer u gevraagd wordt om aan te duiden van waar naar waar het water van deze rivier stroomt, wordt het voor de zoveelste maal duidelijk dat u zwaar aan het liegen bent wat betreft uw regio van herkomst in Afghanistan (CGVS p. 13). Zo stelt u op wel zeer bevreemdende wijze dat het water van deze rivier “van de rechterzijde” komt, en situeert u slechts na aandringen in die richting wat “huizen” alsook de weg naar Kaboel. Gevraagd waar het water van deze rivier dan verder naartoe stroomt duidt u dit aan als de “linkerzijde”, maar valt het wel heel erg op dat u absoluut niet kan vertellen wat er zich dan nog in deze richting bevindt (CGVS p. 13). Vervolgens wijt u dit frappante gebrek aan kennis opnieuw aan het feit dat u onopgeleid bent, en wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat dit klinkklare onzin is verklaart u zowaar dat het water van de rivier in uw dorp zowel naar de linkerzijde als de rechterzijde stroomt (CGVS p. 14).”

De kennis van de verzoekende partij over de stad Kunduz zelf is uiterst beperkt voor iemand die verklaart wekelijks naar daar te gaan. Daarenboven is Kunduz het belangrijkste stadscentrum nabij Khazani. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat: “Wanneer u gevraagd wordt naar de bekendste plaatsen in de stad, antwoordt u immers, opnieuw op zeer ontwijkende wijze, “dat elke plaats binnen Kunduz bekend is” (CGVS p. 12). Vervolgens stelt u zelf wel eens Mal Bazaar of de veemarkt bezocht te hebben, maar kan u opnieuw opvallend genoeg niet antwoorden op de vraag waar deze bazaar dan juist gelegen is. Zo verklaart u onder meer dat “alles” gelegen is in de buurt van Mal Bazaar en refereert u nadien op een wel erg onduidelijke wijze naar een hotel, twee banken, “hekken” en “winkels”, maar valt het op dat u geen enkele buurt- noch straatnaam kan geven. Zelfs wanneer er niet meer op uw eigen spontaniteit gerekend wordt en u met namen van enkele zeer bekende plaatsen in Kunduz geconfronteerd wordt, slaagt u er niet in om overtuigende verklaringen af te leggen. Van Balar Hisar beweert u gehoord te hebben en weet u wel dat het in Kunduz gelegen is, maar kan u niet meer zeggen dan dat “mensen er gingen om te picknicken” (CGVS p. 14). U weet dus klaarblijkelijk niet dat dit een eeuwenoud fort is waar vroeger reeds heel wat conflicten uitgevochten werden en tegenwoordig ook diverse milities en het Afghaanse leger gestationeerd zijn (zie document 6 en 7 in map landeninformatie), hetgeen uw herkomst uit de regio van Kunduz stad opnieuw ernstig in vraag stelt. Spinzar kent u dan weer enkel als een plaats waar mensen gingen voetballen (CGVS p. 14), want er bestaat inderdaad een Spinzar Park in Kunduz-stad, maar het feit dat dit park haar naam te danken heeft aan een oude katoenfabriek in Kunduz die tijdens haar hoogdagen zelfs een echt begrip was in de katoenindustrie (zie documenten 8, 9 en 10 in map landeninformatie), is u blijkbaar vreemd genoeg helemaal ontgaan (CGVS p. 15). Ook Azadi Road, één van de belangrijkste verbindingswegen in Kunduz, nabij de fabriek van Spinzar overigens, kent u helemaal niet (CGVS p. 15), hoewel deze weg, samen met nog enkele andere belangrijke wegen in Kunduz, van 2012 tot 2014 volledig heraangelegd werd en recent voor uw vertrek terug in handen kwam van de lokale autoriteiten (zie documenten 11 en 12 in map landeninformatie).”

Het betoog van de verzoekende partij dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar profiel, met name een ongeletterde jongeman die erg simpel van geest is en de essentie niet kan weergeven, is geen afdoende verklaring-voor de lacunes in haar kennis inzake de regio waar zij gedurende haar hele leven beweert te hebben gewoond. Daarenboven heeft de verzoekende partij zelf verklaard dat ze een winkel uitbaatte en wekelijks naar Kunduz ging om inkopen te doen. Daarenboven werd van de verzoekende partij geen encyclopedische kennis verwacht, maar er

werd van haar verwacht zij een aantal gegevens uit haar directe leefomgeving op doorleefde wijze kan situeren en een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent haar leefomgeving waarin zij heel haar leven beweert te hebben gewoond en gewerkt, kan beantwoorden. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij aan het begin van gehoor opgewonden was, maar nadat de protection-officer in het begin van het gehoor het lokaal verlaten heeft zodat de advocaat van de verzoekende partij met haar cliënt kon spreken, is de verzoekende partij gekalmeerd (stuk 5, gehoorverslag 11 september 2017, p.4). Het gehoor heeft sinds dat punt een rustig verloop gekend.

De Raad stelt vast dat de feitelijke kennis waarover de verzoekende partij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ondervraagd betrekking heeft op Khazani en de onmiddellijke regio ervan. Het gaat om belangrijke zaken en oriëntatiepunten waarvan redelijkerwijze verwacht kan worden dat de verzoekende partij deze – indien zij werkelijk in Khazani zou hebben gewoond en gewerkt – wel zou kennen. Daarenboven steunt de bestreden beslissing niet op één element, maar op het geheel van bovenvermelde elementen samen genomen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat verschillende elementen uit haar relaas wel correct zijn, blijkt uit de bestreden beslissing genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met zowel de correcte antwoorden als de foute, vage of ontwijkende antwoorden en verklaringen van de verzoekende partij. Hij beoordeelt verzoekers verklaringen op hun mate van volledigheid, detaillering, specificiteit, consistentie en correctheid en dit met behulp van objectieve landeninformatie, die is terug te vinden in het administratief dossier, alsook rekening houdend met verzoekers profiel (CGVS, stuk 13, map met 'landeninformatie'). Dat de verzoekende partij er in geslaagd is om een aantal feiten en plaatsen correct te benoemen, wil op zich niet zeggen dat zij voldoende heeft meegewerkt en dus heeft voldaan aan haar medewerkingsplicht. Dit geldt des te meer wanneer de commissaris-generaal, op basis van een algehele afweging en beoordeling, uitgebreid en gedetailleerd motiveert waarom de correcte elementen niet opwegen tegen de vaststelling dat deze kennis toch heel oppervlakkig is en dermate veel hiaten en tekortkomingen bevat dat absoluut geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij heel zijn leven in Khazani zou hebben gewoond.

Gelet op wat hierboven werd besproken, slaagt de verzoekende partij er niet in de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen. Door verder te volharden in haar verklaringen waarbij zij voornamelijk wijst op gegevens die zij wel kon aanreiken, door haar onwetendheden of foutieve verklaringen te minimaliseren en enkele niet-gestaafde beweringen te poneren, vermag de verzoekende partij niet op ernstige wijze deze motieven van de bestreden beslissing in concreto te ontkrachten of in een andere daglicht te plaatsen en derhalve de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen.

In navolging van de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat verzoekers verklaarde kennis over en Khazani zijn streek van herkomst zodanig wordt gekenmerkt door oppervlakkigheid, hiaten en tekortkomingen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde herkomst. De voorgelegde documenten, die zoals eerder vermeld in casu op zich niet doorslaggevend zijn omwille van hun relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg wordt, op basis van deze verklaringen in samenhang met de voorgelegde documenten, verzoekers beweerde herkomst uit Khazani niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers betoog dat hij na twee jaar probeert zijn vluchtroute en omgeving op te halen, kan de vaststellingen van de commissaris-generaal evenmin verschonen gezien de periode van 25 jaar die hij beweert in Khazani te hebben doorgebracht.

Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit Khazani leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden, met name zijn problemen met de taliban in Khazani.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, verkeren zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad geheel in het ongewisse over de werkelijke streek van herkomst van de verzoekende partij en dus bijgevolg ook over de redenen waarom zij haar werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht van haar herkomst en vluchtedenen kan niet genoeg worden benadrukt. Het bepalen van de werkelijke herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar de verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Bijgevolg

maakt de verzoekende partij zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij na al die jaren in Europa verwesterd is en verwijst zij naar richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat individuen die als “verwesterd” worden gepercipieerd een risicoprofiel hebben. Zij brengt evenwel geen concrete en pertinente elementen bij waaruit kan blijken dat haar verblijf sinds 2015 in België van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International van oktober 2017 waaruit blijkt dat de mensenrechten in Afghanistan meer en meer worden geschonden (zie stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

De verzoekende partij maakt echter haar voorgehouden herkomst uit Khazani, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat het eigenlijk niet van belang is uit welke regio van Afghanistan zij afkomstig is, aangezien Amnesty International in een rapport van oktober 2017 besluit dat Afghanistan

geen veilige plaatsen kent en elke repatriëring naar Afghanistan afraadt (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, rapport "Forced Back to Danger. Asylum-Seekers Returned from Europe to Afghanistan"). Het is inderdaad zo dat Amnesty International van mening is dat geen enkel deel van Afghanistan veilig is en dat het repatriëringen naar Afghanistan afraadt. Louter op basis van voormeld standpunt van Amnesty International, dat geen juridisch bindende kracht heeft, kan geen subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend worden. In dit verband wijst de Raad op het gestelde in het arrest "Elgafaji" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07), waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. (hypothese 1)

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. (hypothese 2)

Uit het rapport van Amnesty International blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. Daarom is het essentieel dat de verzoekende partij haar regio van herkomst ter kennis brengt van de Raad, zodat kan onderzocht worden of de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van hypothese 1 of 2 uit het arrest "Elgafaji".

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS